

Vergaderjaar 2013–2014

33 950

Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Fiscale verzamelwet 2014)

Nr. 3

Het advies van de Afdeling advisering van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt (artikel 26, vijfde lid, van de Wet op de Raad van State).

MEMORIE VAN TOELICHTING¹

Inhoudsopgave

	Blz.
I. ALGEMEEN	1
1. Inleiding	1
2. Toelichting op enkele wijzigingen	2
2.1. Verduidelijking aflossingseis eigen woning	2
2.2. Verduidelijking overgangsrecht stamrechtenaanspraken	2
2.3. Bepaling CO ₂ -uitstoot bij (geïmporteerde) personenauto's	2
2.4. Verbruiksperiode en eindfactuur in de energiebelasting en de leidingwaterbelasting	2
2.5. Beslistermijn toekenning toeslagen	3
3. Overige aspecten	3
II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING	3

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Met ingang van 2010 is op verzoek van beide Kamers der Staten-Generaal jaarlijks een tussentijds wetsvoorstel met fiscale maatregelen ingediend. Het doel hiervan is een meer over het jaar heen gespreide behandeling van fiscale wetsvoorstellen. Dit jaar wordt in dit kader het onderhavige wetsvoorstel Fiscale verzamelwet 2014 ingediend.

Het onderhavige wetsvoorstel wijzigt verschillende belastingwetten (met inbegrip van een belastingwet die geldt in Caribisch Nederland), zowel op het gebied van directe als indirecte belastingen. Daarnaast wijzigt dit wetsvoorstel enkele andere wetten op fiscaal terrein.

Het wetsvoorstel bevat voornamelijk technische en redactionele wijzigingen.

¹ De oorspronkelijke tekst van het voorstel van wet en van de memorie van toelichting zoals voorgelegd aan de Afdeling advisering van de Raad van State is ter inzage gelegd bij het Centraal Informatiepunt Tweede Kamer

Een deel van de maatregelen wordt toegelicht in het algemeen deel van deze memorie. Voor een (nadere) toelichting op de afzonderlijke maatregelen wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij dit wetsvoorstel.

2. Toelichting op enkele wijzigingen

2.1. Verduidelijking aflossingseis eigen woning

Er wordt een verduidelijking voorgesteld van de aflossingseis in de eigenwoningregeling. Deze verduidelijking heeft betrekking op de situatie dat een schuld bestaat die niet (meer) kwalificeert als eigenwoningschuld en dat op een later moment wel (weer) gaat doen. Door de verduidelijking wordt buiten twijfel gesteld dat het oorspronkelijke aflossingsschema na de periode dat er tijdelijk geen eigenwoningschuld was weer moet worden voortgezet.

2.2. Verduidelijking overgangsrecht stamrechtenanspraken

Naar aanleiding van de toezegging bij de behandeling van het Belastingplan 2014 in de Eerste Kamer² wordt voorgesteld in het voor de op 31 december 2013 bestaande stamrechtenanspraken geldende overgangsrecht beter tot uitdrukking te brengen dat stamrechtuitkeringen eveneens voor een deel vervroegd kunnen worden ontvangen, zonder dat dit tot gevolg heeft dat de aanspraak ineens wordt belast.

2.3. Bepaling CO₂-uitstoot bij (geïmporteerde) personenauto's

De heffing van de belasting van personenauto's en motorrijwielen (BPM) is voor personenauto's gebaseerd op de CO₂-uitstoot van die auto's. Bij (vooral) parallelimport van veelal gebruikte personenauto's met zeer hoge CO₂-uitstoot komt het veelvuldig voor dat de vereiste stukken waarin de CO₂-uitstoot van het voertuig wordt aangetoond, niet worden overgelegd. In dat geval wordt uitgegaan van de in de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992 neergelegde maximale CO₂-uitstoot. Deze is vaak lager dan de werkelijke uitstoot van het geïmporteerde voertuig. Hierdoor is het voor de importeur van het voertuig aantrekkelijk om geen stukken over te leggen waarmee de werkelijk uitstoot wordt aangetoond. Om dit oneigenlijke gebruik van het maximum tegen te gaan, wordt voorgesteld de maximale uitstoot op basis waarvan de BPM wordt berekend te verhogen tot het niveau van de thans bekende hoogste CO₂-uitstoot van geïmporteerde auto's.

2.4. Verbruiksperiode en eindfactuur in de energiebelasting en de leidingwaterbelasting

In de Wet belastingen op milieugrondslag wordt in het kader van het vervallen van het heffingsplafond bij en de verhoging van de belasting op leidingwater met ingang van 1 juli 2014, onder meer het begrip verbruiksperiode, dat zowel voor de energiebelasting als de belasting op leidingwater van belang is voor de toepassing van het degressieve schijventarief, voor beide belastingen aangevuld voor situaties waarin geen sprake is van voorschotten. Hiermee wordt invulling gegeven aan de wens vanuit het bedrijfsleven om ook in dergelijke situaties het schijventarief tijdsevenredig te kunnen toepassen ingeval de levering in de loop van het kalenderjaar aanvangt of wordt beëindigd.

² Kamerstukken I 2013/14, 33 752, D, blz. 24.

2.5. Beslistermijn toekenning toeslagen

In de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen wordt onder meer een wijziging aangebracht in de beslistermijn die geldt voor de toekenning van een tegemoetkoming (een toeslag) door de Belastingdienst/Toeslagen. Deze wijziging houdt verband met het versneld opleggen van de aanslag inkomstenbelasting door de inspecteur van de Belastingdienst.

3. Overige aspecten

De maatregelen in dit wetsvoorstel zijn uitvoerbaar en handhaafbaar door de Belastingdienst. De gevolgen voor de uitvoeringskosten van de Belastingdienst zijn verwaarloosbaar. Per saldo zijn de gevolgen van dit wetsvoorstel voor de administratieve lasten verwaarloosbaar.

Als inwerkingtredingsdatum van het wetsvoorstel is het vaste veranderingmoment van 1 januari 2015 opgenomen. Voor een aantal wijzigingen is voorzien in terugwerkende kracht dan wel een afwijkende datum van inwerkingtreding. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting op de verschillende artikelen en onderdelen daarvan.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel I

Artikel I, onderdeel A (artikel 3.13 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.13, eerste lid, onderdeel j, van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001) bevat een vrijstelling voor voordelen die in het kader van het bieden van pleegzorg worden genoten op grond van artikel 23 van de Wet op de jeugdzorg. Per 1 juli 2013 is artikel 23 van de Wet op de jeugdzorg echter komen te vervallen en is de tekst van dat artikel ongewijzigd opgenomen in artikel 28c van die wet. Met de onderhavige wijziging wordt de in artikel 3.13, eerste lid, onderdeel j, van de Wet IB 2001 opgenomen verwijzing naar de Wet op de jeugdzorg met terugwerkende kracht tot en met die datum overeenkomstig aangepast.

Artikel I, onderdelen B en H (artikelen 3.20 en 10a.14 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 3.20 van de Wet IB 2001 wordt op een aantal plaatsen gewijzigd in verband met de inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333). Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijziging van genoemd artikel van de Wet IB 2001 terugwerkende kracht tot en met die datum verleend. Hetzelfde geldt voor de invoeging van artikel 10a.14 van de Wet IB 2001. In laatstgenoemd artikel wordt het bij de wijziging van artikel 3.20 van de Wet IB 2001 behorende overgangsrecht opgenomen.

Artikel I, onderdelen C en F (artikelen 3.104 en 6.14 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

In de artikelen 3.104, onderdeel e, en 6.14, eerste lid, onderdeel c, van de Wet IB 2001 wordt tot en met 31 augustus 2014 verwezen naar artikel 7.51, eerste tot en met zesde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW). Laatstgenoemde bepalingen worden als gevolg van de Wet technische verbeteringen WHW³ met ingang van 1 september 2014 in andere artikelen opgenomen. Met de in die wet opgenomen wijziging van de Wet IB 2001 was enkel beoogd voornoemde verwijzingen hierop aan te passen. Abusievelijk is dit met de in de Wet technische verbeteringen WHW opgenomen wijziging niet geheel bereikt. Met onderhavige wijziging wordt dit met terugwerkende kracht tot en met 1 september 2014 hersteld.

Artikel I, onderdeel D (artikel 3.119aa van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Met de wijziging van artikel 3.119aa, eerste lid, van de Wet IB 2001 wordt de daarin opgenomen verwijzing naar artikel 3.119a, vijfde lid, van de Wet IB 2001 alsnog aangepast aan de vernummering van laatstgenoemd lid tot zesde lid ingevolge de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II. Deze wijziging van artikel 3.119aa van de Wet IB 2001 werkt ingevolge artikel XXIV terug tot en met 1 januari 2013, nu de hiervoor genoemde vernummering ook met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2013 heeft plaatsgevonden.

Artikel I, onderdeel E (artikel 3.119c van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Het in artikel I, onderdeel E, opgenomen artikel 3.119c, achtste lid, van de Wet IB 2001 betreft een verduidelijking die in het bijzonder van betekenis is voor het derde, vijfde en zesde lid van genoemd artikel 3.119c. Artikel 3.119c, derde lid, van de Wet IB 2001 heeft betrekking op de situatie waarbij een schuld waarvoor de aflossingseis geldt of heeft gegolden op enig moment wordt vervangen door een nieuwe schuld, bijvoorbeeld ingeval een lening wordt overgesloten bij een andere bank. Genoemd derde lid bepaalt dan – kort gezegd – dat het aflossingsschema van de oude schuld moet worden voortgezet bij de nieuwe schuld. Het hoeft bij de toepassing van dit derde lid echter niet altijd te gaan om een nieuw aangegane schuld. Het kan ook voorkomen dat eenzelfde schuld aanvankelijk kwalificeert als eigenwoningschuld, daarna tijdelijk niet aan de fiscale voorwaarden voldoet en later wel weer als eigenwoningschuld is aan te merken. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn als over een kalenderjaar niet aan de informatieverplichting (artikel 3.119g van de Wet IB 2001) wordt voldaan, maar het kalenderjaar daarna weer wel. Verder kan het voorkomen dat een schuld oorspronkelijk is aangegaan in verband met een tweede woning die tot de rendementsgrondslag van box 3 behoort, en die woning na verkoop van de huidige eigen woning, bewoond gaat worden als hoofdverblijf waardoor deze vanaf dat moment kwalificeert als eigen woning in de zin van artikel 3.111, eerste lid, van de Wet IB 2001. De bestaande schuld voor die woning kan vanaf dat moment kwalificeren als eigenwoningschuld. De tekst van artikel 3.119c, derde lid, van de Wet IB 2001 sluit niet goed aan op de situatie dat er al een bestaande schuld is, omdat daarin

³ Het bij koninklijke boodschap van 13 januari 2014 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek in verband met een aantal redactionele verbeteringen en technische wijzigingen alsmede tot wijziging van de Wet inkomstenbelasting 2001 in verband met enkele samenhangende technische aanpassingen (technische verbeteringen WHW) (Kamerstukken 33 840).

uitsluitend het aangaan van een nieuwe schuld wordt genoemd. Zo zou twijfel kunnen bestaan over het antwoord op de vraag of een schuld die reeds bestaat, maar geen eigenwoningschuld is, en die op enig moment kwalificeert als eigenwoningschuld, ook onder de werking van dit lid valt. Om die twijfel weg te nemen wordt in het voorgestelde achtste lid bepaald dat onder het aangaan van een nieuwe schuld mede wordt verstaan het gaan kwalificeren van een bestaande schuld als eigenwoningschuld.

Voor de toepassing van de aflossingsformule geldt dus in dat geval dat het aflossingsschema voor de (opnieuw) kwalificerende schuld moet worden gebaseerd op de rentevoet op het moment waarop de bestaande schuld (opnieuw) kwalificeert als eigenwoningschuld (derde lid, onderdeel b). Als verstreken looptijd vanaf het moment direct voorafgaand aan het aangaan van de nieuwe schuld geldt in dat geval dus de verstreken looptijd na het moment waarop de schuld (opnieuw) kwalificeert als eigenwoningschuld (derde lid, onderdeel c).

De voorgestelde verduidelijking geldt ook voor artikel 3.119c, vijfde lid, van de Wet IB 2001, waarin (aldus) is bepaald hoe de aflossingseis moet worden toegepast indien de voorgaande schulden verschillende looptijden hadden en voor een lager bedrag dan dat van deze gezamenlijke schulden nieuwe schulden worden aangegaan of bestaande schulden (opnieuw) kwalificeren als eigenwoningschuld.

Ten slotte geldt de verduidelijking eveneens voor artikel 3.119c, zesde lid, van de Wet IB 2001, waarin (aldus) kort gezegd is bepaald hoe de aflossingseis moet worden toegepast indien tot een hoger bedrag dan dat van de voorgaande schulden nieuwe schulden worden aangegaan of bestaande schulden (opnieuw) kwalificeren als eigenwoningschuld. Het hiervoor genoemde artikel 3.119c, achtste lid, van de Wet IB 2001 werkt terug tot en met 1 januari 2013, de datum waarop de aflossingseis is ingevoerd.

Artikelen I, onderdeel G, en II (artikel 9.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

De wijzigingen in artikel 9.2 van de Wet IB 2001 houden verband met de omstandigheid dat bij de vernummering per 1 januari 2008 van enkele leden van artikel 9.2 van de Wet IB 2001 de formulering van de verwijzing in de van 1 januari 2008 tot en met 31 december 2013 geldende tekst van artikel 9.2, negende lid, van de Wet IB 2001 op dat punt niet is aangepast. Ook bij de vernummering per 1 januari 2014 van genoemd artikel 9.2, negende lid, tot achtste lid is bij de aanpassing van de verwijzing geen rekening gehouden met de vernummering die per 1 januari 2008 heeft plaatsgevonden. Met de onderhavige wijzigingen, opgenomen in de artikelen I, onderdeel G, en II, wordt met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2014, onderscheidenlijk 1 januari 2008, alsnog de juiste verwijzing opgenomen.

Artikel III

Artikel III, onderdeel A (artikel 10 van de Wet op de loonbelasting 1964)

In verband met de afschaffing van de stamrechtvrijstelling per 1 januari 2014 is artikel 32bb, zesde lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB 1964) per die datum vervallen. De wijziging van artikel 10, vijfde lid, van de Wet LB 1964 bewerkstelligt dat de in die bepaling opgenomen verwijzing naar artikel 32bb, zesde lid, van de Wet LB 1964 met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2014 eveneens vervalt.

Artikel III, onderdelen B en E (artikelen 13bis en 39h van de Wet op de loonbelasting 1964)

Artikel 13bis van de Wet LB 1964 wordt op een aantal plaatsen gewijzigd in verband met de inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333). Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijziging van genoemd artikel van de Wet LB 1964 terugwerkende kracht tot en met die datum verleend. Hetzelfde geldt voor de invoeging van artikel 39h van de Wet LB 1964. In laatstgenoemd artikel wordt het bij de wijziging van artikel 13bis van de Wet LB 1964 behorende overgangsrecht opgenomen.

Artikel III, onderdeel C (artikel 27 van de Wet op de loonbelasting 1964)

De wijziging van artikel 27, vierde lid, van de Wet LB 1964 betreft een redactionele verbetering.

Artikel III, onderdeel D (artikel 39f van de Wet op de loonbelasting 1964)

De in artikel III, onderdeel A, opgenomen wijziging van artikel 10, vijfde lid, onderdeel b, van de Wet LB 1964 werkt door naar artikel 39f, eerste lid, van de Wet LB 1964. In dat laatste artikel wordt het overgangsrecht geregeld voor de op 31 december 2013 bestaande aanspraken op periodieke uitkeringen ter vervanging van gederfd of te derven loon als bedoeld in artikel 11, eerste lid, onderdeel g, van de Wet LB 1964, zoals dat artikel op 31 december 2013 luidde, en daarmee gelijkgestelde bedragen als bedoeld in artikel 11a, eerste lid, van de Wet LB 1964, zoals dat artikel op 31 december 2013 luidde (hierna: stamrechaanspraken). De wijziging van artikel 39f, eerste lid, van de Wet LB 1964 bewerkstelligt dat ook artikel 10, vijfde lid, onderdeel b, van de Wet LB 1964, zoals die bepaling op 31 december 2013 luidde, van toepassing blijft op de op die datum bestaande stamrechaanspraken.

Zoals bij de behandeling van het Belastingplan 2014 in de Eerste Kamer is aangekondigd⁴, wordt ook in de tekst van artikel 39f, tweede lid, van de Wet LB 1964 tot uitdrukking gebracht dat uitkeringen ingevolge op 31 december 2013 bestaande stamrechaanspraken eveneens voor een deel vervroegd kunnen worden ontvangen zonder dat dit wordt aange-merkt als een gedeeltelijke afkoop die tot overeenkomstige toepassing van artikel 19b, eerste lid, van de Wet LB 1964 leidt. Voorts wordt een redactionele verbetering aangebracht.

Deze in artikel III, onderdeel D, opgenomen wijzigingen treden in werking met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2014, zijnde de datum waarop artikel 10, vijfde lid, van de Wet LB 1964 is gewijzigd en artikel 39f van die wet is ingevoerd.

Artikel IV

Artikel IV (artikel 8b van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

Met deze wijziging in artikel 8b van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 wordt een typefout verbeterd.

⁴ Kamerstukken I 2013/14, 33 752, D, blz. 24.

Artikel V

Artikel V, onderdelen A en B (artikelen 3 en 4 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer)

De wijzigingen van de artikelen 3 en 4 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer (WBR) zijn van redactionele aard.

Artikel V, onderdeel C (artikel 15 van de Wet op belastingen van rechtsverkeer)

Bij Overige fiscale maatregelen 2014 is de regeling van artikel 4 van de WBR op grond waarvan de indirecte verkrijging van onroerende zaken of rechten waaraan deze zijn onderworpen wordt belast, beperkt tot rechtspersonen (de onroerendezaakrechtspersonen). De onderhavige wijziging van artikel 15, eerste lid, onderdeel e, onder 1°, van de WBR strekt ertoe de inbrengvrijstelling in overeenstemming te brengen met deze wijziging en de voorwaarde voor toepassing van de vrijstelling te beperken tot onroerendezaakrechtspersonen.

De wijziging van artikel 15, vierde lid, van de WBR is van redactionele aard.

Artikel VI

Artikel VI, onderdelen A, D, E en H (artikelen 6j, 28q, 28u, 28v en 28x en hoofdstuk V van de Wet op de omzetbelasting 1968)

De wijzigingen van de artikelen 6j, 28q, 28u, 28v, 28w en 28x en het opschrift van hoofdstuk V, afdeling 7, van de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB 1968) betreffen terminologische wijzigingen als gevolg van het Verdrag van Lissabon. Ingevolge dit verdrag wordt niet meer de term «de Gemeenschap» gebezigd, maar de term «de Unie»». Opgemerkt wordt dat bij de Fiscale verzamelwet 2013 soortgelijke wijzigingen in de Wet OB 1968 zijn aangebracht, echter bij de wet van 3 december 2009 tot wijziging van de Wet op de omzetbelasting 1968 in verband met de invoering van een nieuwe regeling voor de plaats van dienst voor de heffing van omzetbelasting, alsmede een nieuwe regeling voor de teruggaaf van omzetbelasting aan in een andere lidstaat gevestigde ondernemers (implementatie richtlijnen BTW-pakket) (Stb. 2009, 546) wordt de Wet OB 1968 met ingang van 1 januari 2015 gewijzigd met gebruikmaking van de oude terminologie. Deze oude terminologie wordt bij de onderhavige wijzigingen alsnog aangepast aan de huidige. De andere wijziging in artikel 28x van de Wet OB 1968 is eveneens van redactionele aard.

Artikel VI, onderdeel B (artikel 15 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Artikel 15, eerste lid, onderdeel c, onder 3°, van de Wet OB 1968 ziet op de belasting die verschuldigd is geworden ter zake van de levering ingevolge het inmiddels per 1 januari 2014 vervallen artikel 3, derde lid, onderdeel b, van die wet. De eerstgenoemde bepaling heeft daarom geen materiële betekenis meer en kan derhalve vervallen.

Artikel VI, onderdeel C (artikel 17c van de Wet op de omzetbelasting 1968)

In artikel 17c van de Wet OB 1968 is de maatstaf van heffing voor intracommunautaire verwervingen geregeld. In het vierde lid van dat artikel is een afzonderlijke regeling opgenomen voor de bepaling van de vergoeding bij intracommunautaire verwerving van accijnsgoederen. Omdat tot recent de wijze van heffing van btw voor tabaksproducten

plaatsvond met overeenkomstige toepassing van de voor de accijnsheffing geldende regelen, zijn tabaksproducten van deze afzonderlijke regeling in het genoemde vierde lid uitgesloten. Nu inmiddels per 1 juli 2013 (artikel VIId van het Belastingplan 2013) de normale btw-regels gelden bij de heffing van btw op tabaksproducten en in die zin tabaksproducten niet anders zijn dan andere accijnsgoederen, kan de passage «, andere dan tabaksproducten» – als niet langer relevant – in dat vierde lid vervallen.

Artikel VI, onderdelen F, G en I (artikelen 28s, 28w en 32f van de Wet op de omzetbelasting 1968)

In de artikelen 28w, zevende lid, en 32f, tweede en derde lid, van de Wet OB 1968 wordt de citeerwijze van de in die bepalingen aangehaalde richtlijn aangepast aan de door de Aanwijzingen voor de regelgeving voorgeschreven wijze. De (overige) wijzigingen in de artikelen 28s, derde lid, en 28w, derde lid, zijn van redactionele aard.

Artikel VII

Artikel VII, onderdelen A, B, E, F, G, H, I, onder 1, J, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U en V (artikelen 1, 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10a, 12a, 13, 13a, 13b, 14a, 15, 15a, 16, 16aa, 16a en 31 van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992)

In de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992 (Wet BPM 1992) worden meerdere bepalingen gewijzigd in verband met de inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333). Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijzigingen van de genoemde artikelen van de Wet BPM 1992 terugwerkende kracht tot en met genoemde datum verleend.

Artikel VII, onderdelen C, D en K (artikelen 3, 4, 11 en 12 van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992)

De wijzigingen van de artikelen 3, 4, 11 en 12 van de Wet BPM 1992 zijn van redactionele aard en vloeien voort uit de schrijfwijze voorzien in de Aanwijzingen voor de regelgeving.

Artikel VII, onderdeel I, onder 2 (artikel 9 van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992)

De wijziging van het elfde lid van genoemd artikel betreft de forfaitaire CO₂-uitstoot. De CO₂-gegevens die nodig zijn voor de berekening van het BPM-bedrag blijken doorgaans uit het kentekenregister, waarin de CO₂-uitstootgegevens van personenauto's met een Europese typegoedkeuring (ETG) worden vermeld. Als de CO₂-uitstoot niet bekend is in het kentekenregister of niet op één van de bij ministeriële regeling voorgeschreven wijzen wordt aangetoond, wordt op grond van artikel 9, elfde lid, van de Wet BPM 1992 voor de heffing uitgegaan van een forfaitaire CO₂-uitstoot van 350 gram per kilometer voor een benzineauto en 302 gram per kilometer voor een dieselauto. In de praktijk blijkt echter dat vooral voor auto's met een hogere CO₂-uitstoot dan de vastgestelde forfaitaire waardes veelal geen gegevens worden overgelegd. Dit heeft tot gevolg dat gebruik moet worden gemaakt van de bepaling van genoemd

artikel 9, elfde lid, waardoor de CO₂-uitstootwaarde forfaitair wordt bepaald. Om misbruik te voorkomen en om ervoor te zorgen dat er bij de belastingplichtige een prikkel ontstaat om de daadwerkelijke CO₂-uitstoot op de voorgeschreven wijze aan te tonen, worden deze maximale forfaitaire CO₂-uitstootwaardes verhoogd naar 507 gram per kilometer voor benzineauto's en 356 gram per kilometer voor dieselauto's. Daarbij wordt aangesloten bij de in de praktijk thans bekende maximale CO₂-uitstootwaardes van de geïmporteerde personenauto's. Ingeval de werkelijke CO₂-uitstoot lager is dan de forfaitaire waarde, dan staat het de belastingplichtige uiteraard vrij om de CO₂-uitstootgegevens alsnog aan te tonen op een van de in artikel 6a van de Uitvoeringsregeling belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992 voorgeschreven wijzen.

Artikel VIII

Artikel VIII, onderdelen A, onder 2, C, onder 1, D, E, G, H, I, J, K, M en N (artikelen 2, 7, 8, 11, 17, 18, 23, 24a, 27, 65 en 84a van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

In de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 (Wet MRB 1994) worden meerdere bepalingen gewijzigd in verband met de inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333). Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijzigingen van de genoemde artikelen van de Wet MRB 1994 terugwerkende kracht tot en met genoemde datum verleend.

Artikel VIII, onderdelen A, onder 1, en B (artikelen 2, 3 en 5 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

De wijzigingen van de artikelen 2, eerste lid, 3 en 5 van de Wet MRB 1994 zijn van redactionele aard en vloeien voort uit de schrijfwijze voorzien in de Aanwijzingen voor de regelgeving. De wijziging inhoudende een toevoeging van de onderdelen o en p aan artikel 2 van de Wet MRB 1994 in verband met de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 is hiervoor toegelicht.

Artikel VIII, onderdelen C, onder 2, en F (artikelen 7 en 13 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

In de artikelen 7, derde lid, en 13, tweede lid, van de Wet MRB 1994 wordt verwezen naar de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens. Deze wet is echter met ingang van 6 januari 2014 vervangen door de Wet basisregistratie personen. Als gevolg van de inwerkingtreding van de laatstgenoemde wet worden de verwijzingen in de artikelen 7, derde lid, en 13, tweede lid, van de Wet MRB 1994 dienovereenkomstig aangepast in die zin dat de materiële inhoud van de verwijzingen niet wordt geraakt. In verband met de genoemde inwerkingtreding met ingang van 6 januari 2014, wordt ook voor de onderhavige wijzigingen in terugwerkende kracht voorzien tot en met die datum. De wijziging van artikel 7, eerste lid, van de Wet MRB 1994 houdt verband met de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 en is hiervoor toegelicht.

Artikel VIII, onderdeel L (artikel 37 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

Met deze wijziging van artikel 37 van de Wet MRB 1994 vervalt een verwijzing naar het op 1 januari 2013 vervallen artikel 35a, onderdeel b, van de Wet MRB 1994.

Artikel IX

Artikel IX, onderdelen A en B (artikelen 6 en 7 van de Wet belasting zware motorrijtuigen)

De artikelen 6 en 7 van de Wet belasting zware motorrijtuigen worden gewijzigd als gevolg van de inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333). Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijzigingen van de genoemde artikelen van de Wet belasting zware motorrijtuigen terugwerkende kracht tot en met genoemde datum verleend.

Artikel IX, onderdeel C (artikel 13 van de Wet belasting zware motorrijtuigen)

De wijziging van artikel 13, derde lid, van de Wet belasting zware motorrijtuigen strekt tot het vervallen van een verwijzing naar het tweede lid van dat artikel. Het in artikel 13, derde lid, van de Wet belasting zware motorrijtuigen bedoelde constateren wordt alleen in het eerste lid van dat artikel genoemd.

Artikel X

Artikel X (artikel 10:1 van de Algemene douanewet)

De wijziging in de Algemene douanewet (Adw) betreft het herstel van een omissie. In artikel 10:1, zesde lid, van de Adw wordt abusievelijk verwezen naar artikel 10:15, derde lid, onderdeel e, van die wet. Bij artikel XLIII van de Aanpassingswet Algemene douanewet is de inhoud van artikel 10:15, derde lid, onderdeel e, van de Adw opgenomen in artikel 10:15, tweede lid, onderdeel d, van de Adw. Hierbij is verzuimd de verwijzing in genoemd artikel 10:1 dienovereenkomstig aan te passen. De onderhavige wijziging herstelt deze omissie.

Artikel XI

Artikel XI (artikelen 71b en 71c van de Wet op de accijns)

Als gevolg van aanpassingen van terminologie in de Wegenverkeerswet 1994 door de inwerkingtreding per 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333) moet de regelgeving waarin naar de Wegenverkeerswet 1994 wordt verwezen, ook worden aangepast wat betreft terminologie. Hiertoe strekken de wijzigingen in de artikelen 71b, derde lid, en 71c, derde lid, van de Wet op accijns. Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van

1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijzigingen van de genoemde artikelen van de Wet op de accijns terugwerkende kracht tot en met genoemde datum verleend.

Artikel XII

Artikel XII, onderdelen A, B, C, D, E, F, G, L, M, O, Q, S, T, U en V (artikelen 1, 1a, 2, 3, 4, 5, 17, 19, 24, 25, 27, 29, 30, 32, 33, 36, 39, 40, 42 en 43 en hoofdstuk II, opschrift, hoofdstuk II, afdeling 2, en hoofdstuk VI, afdeling 1, van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken)

De Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken is met ingang van 1 januari 2013 alleen nog van toepassing op alcoholvrije dranken.⁵ De onderhavige wijzigingen van die wet strekken ertoe de in die wet nog opgenomen artikelen die specifiek zien op pruim- en snuiftabak te laten vervallen. Tegelijkertijd worden de artikelen die niet specifiek betrekking hebben op pruim- en snuiftabak maar hiervan wel melding maken dan wel op doelen, aangepast. Daarnaast wordt met de wijziging van artikel 3, tweede lid, van die wet een onvolledige verwijzing hersteld. Deze wijziging treedt in werking met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2014, de datum waarop ook de betreffende verwijzing van kracht werd. Tot slot worden in enkele artikelen van die wet redactionele wijzigingen aangebracht in verband met veranderde schrijfwijzen.

Artikel XII, onderdelen H, I, J, N en P (artikelen 6, 7, 9, 20 en 28 van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken)

De wijzigingen van de artikelen 6, 7, 9, 20 en 28 van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken zijn van redactionele aard en houden verband met veranderde schrijfwijzen.

Artikel XII, onderdeel K (artikel 10 van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken)

In artikel 10 van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken worden enkele redactionele wijzigingen aangebracht. Voorts kan het in het eerste lid genoemde vereiste van omrekening naar 20°C komen te vervallen wegens het ontbreken van internationaal erkende omrekenings-tabellen voor alle verschillende soorten alcoholvrije dranken. De wijziging van het derde lid houdt daar eveneens mee verband.

Artikel XII, onderdeel R (artikel 34 van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken)

De wijziging van artikel 34 van de Wet op de verbruiksbelasting van alcoholvrije dranken strekt ertoe dat artikel te herzien. De huidige tekst wordt met een kleine redactionele aanpassing als tweede lid opgenomen. In het eerste lid wordt, ter wille van de duidelijkheid, bepaald dat teruggaaf van belasting wordt verleend tot ten hoogste het bedrag aan belasting dat in het verleden, door belanghebbende of een ander, is voldaan. Dit is tot nu toe niet expliciet geregeld, maar gestoeld op jurisprudentie.⁶ Een overeenkomstige wijziging is bij artikel XII, onderdeel I, van Overige fiscale maatregelen 2013 reeds aangebracht in artikel 72 van de Wet op de accijns.

⁵ Artikel XI van de Wet uitwerking fiscale maatregelen Begrotingsakkoord 2013.

⁶ Waaronder het arrest van de Hoge Raad van 20 april 2012, nr. ECLI:NL:HR:2012:BU8250.

Artikel XIII

Artikel XIII, onderdeel A (artikel 2 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

Ingevolge artikel XIX, onderdeel A, van de Fiscale verzamelwet 2013 zijn met ingang van 1 januari 2014 enkele wijzigingen doorgevoerd in artikel 2, eerste lid, onderdeel b, van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wbm). Een van deze wijzigingen betreft de definitie van het begrip GN-code. Hiermee wordt bedoeld op de code, bedoeld in Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistieknamenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PbEG 1987, L 256), zoals deze luidde op 19 oktober 1992 dan wel, indien het minerale oliën betreft, op 1 januari 2002. Voorgaande wijziging was bedoeld om de definitie van GN-code in overeenstemming te brengen met die in artikel 1a, eerste lid, onderdeel m, van de Wet op de accijns. Dit is echter niet juist voor zover het gaat om kolen, aardgas en elektriciteit. Dit zijn geen minerale oliën. Kolen en aardgas zijn energieproducten op grond van Richtlijn nr. 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit (PbEU 2003, L 283). Deze richtlijn is ook van toepassing op elektriciteit. Voor energieproducten en elektriciteit gelden volgens deze richtlijn de GN-codes zoals deze luidden op 1 januari 2002. Daarom wordt de zinsnede «zoals deze luidde op 19 oktober 1992 onderscheidenlijk, indien het minerale oliën betreft, op 1 januari 2002» vervangen door de zinsnede «zoals deze luidde op 1 januari 2002» nu de Wbm voor wat betreft soorten goederen waarvoor GN-codes van belang zijn voor de definitie, alleen betrekking heeft op energieproducten en elektriciteit. De onderhavige wijziging wordt opgenomen in artikel 2, eerste lid, onderdeel c, van de Wbm omdat wegens het invoegen van de afvalstoffenbelasting in de Wbm op grond van artikel XXIII A, onderdeel B, van het Belastingplan 2014 het huidige onderdeel b van genoemd artikel 2, eerste lid, met ingang van 1 april 2014 is verletterd tot onderdeel c.

Artikel XIII, onderdelen B en F (artikelen 12 en 20 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

In artikel 12 van de Wbm worden definities opgenomen van de begrippen «verbruiksperiode» en «eindfactuur», geldend voor hoofdstuk III van de Wbm en de daarop berustende bepalingen. De definities zijn gelijk aan de in de energiebelasting gehanteerde begripsbepalingen, zoals deze komen te luiden na de in artikel XIII, onderdeel I, opgenomen aanpassing van artikel 47 van de Wbm. In verband met het vervallen van de maximumgrens van 300 m³ leidingwater met ingang van 1 juli 2014 is het van belang dat voor de heffing van de belasting duidelijkheid bestaat over wat als verbruiksperiode voor het verbruik van leidingwater geldt. Verder wordt voorgesteld in genoemd artikel de definitie van het begrip «eindfactuur» op te nemen. Deze definitie is tot op heden opgenomen in artikel 17, vierde lid, van de Wbm. Inhoudelijk wordt hierbij niets gewijzigd.

Naar aanleiding van vragen uit de praktijk wordt voorts expliciet in artikel 12 van de Wbm opgenomen wat voor de toepassing van de belasting op leidingwater wordt verstaan onder het begrip «verbruiker». Verduidelijkt wordt dat de verbruiker degene is die het leidingwater verkrijgt van een drinkwaterbedrijf of afzonderlijke watervoorziening, tenzij het water wordt verkregen in de hoedanigheid van drinkwaterbedrijf of afzonderlijke watervoorziening. Bij waterleveringen tussen waterleveranciers is in beginsel dus geen sprake van levering aan een verbruiker in de zin van de leidingwaterbelasting. Een waterleverancier wordt echter wel aangemerkt als verbruiker in de situatie dat het leidingwater niet wordt afgenomen in

de hoedanigheid van drinkwaterbedrijf of afzonderlijke watervoorziening, maar voor de eigen behoeften van het bedrijf en zijn personeel. Met de opneming in de wet van de definitie van het begrip verbruiker wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

De in artikel 20 van de Wbm opgenomen teruggaafregeling in geval van levering door twee of meer leveranciers in een verbruiksperiode van twaalf maanden wordt beperkt tot situaties waarbij in dezelfde periode binnen een kalenderjaar van verschillende leveranciers leidingwater wordt afgenomen. Deze wijziging hangt samen met de nadere invulling van het begrip verbruiksperiode in artikel 12 van de Wbm. De tijdsevenredige verkorting van de verbruiksperiode bij niet-voorschotsituaties, ingeval de levering van leidingwater in de loop van het kalenderjaar aanvangt of wordt beëindigd, heeft tot gevolg dat de degressieve tariefschijven ook in die situatie tijdsevenredig kunnen worden toegepast op grond van artikel 18, vierde lid (vanaf 1 januari 2015: derde lid), van de Wbm. Aan de teruggaaf bestaat in die situaties daarom geen behoefte meer. Dit wordt hierna verder toegelicht bij de in artikel XIII, onderdeel L, opgenomen vergelijkbare wijziging voor de energiebelasting in artikel 68 van de Wbm.

Artikel XIII, onderdeel C (artikel 17 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

De wijziging in artikel 17, tweede lid, van de Wbm hangt samen met het vervallen van het heffingsplafond van 300 m³ in de belasting op leidingwater per 1 juli 2014. Na het vervallen van dit heffingsplafond wordt de verwijzing naar artikel 14, eerste lid, van de Wbm overbodig. Het derde lid van genoemd artikel 17 kan vervallen omdat ingevolge de wijziging bij artikel XIII, onderdeel B, de definitie van het begrip «eindfactuur» in artikel 12 van de Wbm wordt opgenomen. Deze wijzigingen werken terug tot en met 1 juli 2014 in verband met het vervallen van genoemd heffingsplafond.

Artikel XIII, onderdeel D (artikel 18 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

In artikel XXIIIB van het Belastingplan 2014 is voorzien in een overgangsregeling bij de introductie van het degressieve schijventarief in de belasting op leidingwater vanaf 1 juli 2014. Bedoeld is dat al het waterverbruik dat vóór 1 juli 2014 heeft plaatsgevonden voor de toepassing van het degressieve tarief niet in aanmerking wordt genomen. De formulering in artikel 18, derde lid, van de Wbm, zoals dit luidt met ingang van 1 juli 2014, vermeldt echter slechts dat het verbruik in het eerste halfjaar van 2014 niet wordt meegerekend. Daarmee zou de vraag kunnen opkomen of eventueel verbruik in 2013 dan wel in aanmerking zou moeten worden genomen. De tekst van genoemd artikel 18, derde lid, wordt daarom met terugwerkende kracht tot 1 juli 2014 zodanig aangepast dat duidelijk is dat ook verbruik in 2013 voor de toepassing van het degressieve tarief buiten beschouwing blijft.

Artikel XIII, onderdeel E (artikel 18a van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Het nieuwe artikel 18a van de Wbm houdt verband met de definitie van verbruiksperiode ingeval geen voorschotnota wordt uitgereikt en geen voorschotbedrag wordt ontvangen en de overeenkomst tot levering in de loop van het kalenderjaar wordt beëindigd. De bepaling is gelijk aan de overeenkomstige bepaling voor de energiebelasting, het ingevolge artikel XIII, onderdeel K, nieuw op te nemen artikel 61a van de Wbm.

Artikel XIII, onderdeel G (artikel 22 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

De wijziging van artikel 22, eerste lid, onderdeel g, onder 1°, van de Wbm betreft de definitie van het begrip baggerspecie voor de toepassing van de afvalstoffenbelasting. Deze definitie is bij het Belastingplan 2014 opnieuw in de Wbm opgenomen in verband met de herinvoering per 1 april 2014 van de in 2012 afgeschafte afvalstoffenbelasting. Zoals destijds toegelicht bij de nota van wijziging bij de Fiscale verzamelwet 2010⁷ wordt voor het eerste deel van het begrip baggerspecie in de Wbm aangesloten bij de definitie in artikel 1 van het Besluit bodemkwaliteit. Daarbij is echter per abuis het woord «oppervlaktewaterlichaam» onvolledig overgenomen. Deze omissie wordt nu hersteld, met terugwerkende kracht tot en met 1 april 2014.

Artikel XIII, onderdeel H (artikel 28 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

De wijziging van artikel 28, tweede lid, van de Wbm betreft het herstel van een onjuiste verwijzing.

Artikel XIII, onderdelen I en L (artikelen 47 en 68 van de Wet belastingen op milieugrondslag)

De energiebelasting kent een degressief tarief, waarbij de tariefschijven in de wet zijn vastgesteld voor een verbruiksperiode van twaalf maanden (artikelen 59 en 60 van de Wbm). Bij een kortere of langere verbruiksperiode worden de hoeveelheidsgrenzen overeenkomstig verlaagd of verhoogd (artikel 61 van de Wbm). Het begrip verbruiksperiode is gedefinieerd in artikel 47, eerste lid, onderdeel d, van de Wbm. Bij voorschotsituaties is dat de periode waarop de eindfactuur betrekking heeft. In de praktijk betekent dit voor het tarief, dat de tariefschijven per voorschot tijdsevenredig worden toegepast. Als geen sprake is van voorschotten, is de verbruiksperiode het kalenderjaar. In dat geval moeten de tariefschijven in de loop van het kalenderjaar achtereenvolgens worden doorlopen. Wanneer een grootverbruiker wisselt van leverancier zullen beide leveranciers ten aanzien van die klant dus de tariefschijven vanaf het begin toepassen. Gezien het degressieve tarief leidt dit ertoe dat ten aanzien van die verbruiker in totaal meer belasting wordt geheven dan bij levering van dezelfde hoeveelheid door één leverancier het geval zou zijn geweest. Artikel 68 van de Wbm voorziet voor dergelijke situaties in een teruggaaf op verzoek aan de afnemer. Vanuit de sector is de wens te kennen gegeven om de huidige regeling aan te passen door ingeval de overeenkomst tot levering in de loop van het kalenderjaar aanvangt of eindigt, toe te staan de belasting te berekenen op basis van een verbruiksperiode die loopt vanaf de aanvang of tot aan de beëindiging van de overeenkomst. Een dergelijke regeling betekent een vereenvoudiging van de uitvoeringspraktijk omdat de verbruiker dan geen teruggaafverzoek meer behoeft in te dienen als hij van leverancier verandert. Wel zullen de energiebedrijven bij beëindiging van de levering in de loop van een kalenderjaar de tot dan toe verschuldigde energiebelasting moeten herrekenen. Dit betekent een extra administratieve last voor het betrokken energiebedrijf. Daarbij kan worden aangetekend dat in de praktijk vaak al tot een dergelijke herrekening wordt overgegaan hoewel de wet daarin niet voorziet. De door het energiebedrijf verschuldigde belasting kan daardoor verschillen van het belastingbedrag dat het energiebedrijf per saldo aan de afnemer doorberekent. Deze situatie is vanuit oogpunt van handhaving niet wenselijk.

⁷ Kamerstukken II 2009/10, 32 401, nr. 5.

Gezien het voorgaande wordt artikel 47 van de Wbm aangevuld met betrekking tot het begrip verbruiksperiode. Op grond van artikel 47, eerste lid, onderdeel d, onder 2°, van genoemde wet is de verbruiksperiode in niet-voorschotsituaties het kalenderjaar. Het nieuwe negende lid corrigeert deze bepaling voor het geval dat de overeenkomst tot levering aanvangt of wordt beëindigd in de loop van een kalenderjaar. In dat geval is de verbruiksperiode het gedeelte van het kalenderjaar vanaf het tijdstip waarop de levering aanvangt, respectievelijk tot het tijdstip waarop de levering wordt beëindigd. Ingevolge artikel 61 van de Wbm worden de tariefschijven dan tijdsevenredig toegepast voor deze verkorte verbruiksperiode. Bij beëindiging van de levering in de loop van een kalenderjaar betekent dit, dat de verschuldigde belasting door de leverancier moet worden herrekend. Dit wordt geregeld in het nieuwe artikel 61a van de Wbm, zoals hierna toegelicht bij artikel XIII, onderdeel K. Bij aanvang van de levering in de loop van een kalenderjaar zijn voor het resterende gedeelte van het kalenderjaar de tariefschijven meteen tijdsevenredig van toepassing. In die situatie is daarom geen herrekening nodig.

Het voorgaande betekent dat de teruggaafregeling in artikel 68 van de Wbm nog slechts van belang is voor situaties waarbij een gebruiker in dezelfde periode binnen een kalenderjaar van verschillende leveranciers energie afneemt. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen als dagstroom en nachstroom van verschillende leveranciers worden afgenomen. In die situatie is niet te voorkomen dat de betrokken energiebedrijven ieder ten aanzien van dezelfde gebruiker de tariefschijven vanaf het begin toepassen. In het in artikel XIII, onderdeel K, opgenomen artikel 61a van de Wbm wordt de teruggaafregeling daarom tot dergelijke situaties beperkt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het voorgaande slechts ziet op afnemers die op jaarbasis meer dan één tariefschijf doorlopen. Voor huishoudens zal deze wijziging daarom in de regel niet van betekenis zijn.

Artikel XIII, onderdeel J (artikel 59a van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Artikel 59a van de Wbm heeft betrekking op het verlaagde tarief in de energiebelasting voor lokaal duurzaam opgewekte elektriciteit. Dit artikel wordt zodanig aangevuld dat de daarin opgenomen delegatiebepaling niet alleen geldt voor de intrekking van een aanwijzing van een coöperatie, maar ook voor een wijziging van zo'n aanwijzing. Bij de totstandkoming van het Belastingplan 2014 is abusievelijk verzuimd deze mogelijkheid in de delegatiebepaling op te nemen. Deze omissie wordt thans hersteld.

Artikel XIII, onderdeel K (artikel 61a van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Het nieuwe artikel 61a van de Wbm houdt verband met de definitie van verbruiksperiode ingeval geen voorschotnota wordt uitgereikt en geen voorschotbedrag wordt ontvangen, en de overeenkomst tot levering in de loop van het kalenderjaar wordt beëindigd. In dat geval wordt op het tijdstip waarop de overeenkomst beëindigd wordt, de verbruiksperiode verkort tot het reeds verstreken gedeelte van het kalenderjaar. Op grond van artikel 61 van de Wbm heeft dit tot gevolg, dat de hoeveelheidsgrenzen van het tarief naar evenredigheid worden verlaagd. Artikel 61a van de Wbm bepaalt dat de belasting in deze situatie moet worden herrekend op basis van die verlaagde hoeveelheidsgrenzen en voorts dat het verschil met het belastingbedrag dat zonder deze herrekening verschuldigd zou zijn, verrekend moet worden in de aangifte over het tijdvak waarin de overeenkomst tot levering beëindigd wordt. Op deze

wijze wordt voorkomen dat de leverancier bezwaar zou moeten maken tegen de belasting die hij eerder in het kalenderjaar maandelijks op aangifte heeft voldaan, telkens wanneer in de loop van een kalendermaand een of meer niet-voorschotklanten overstappen naar een andere leverancier. Bij de bepaling van de belasting die op de laatste factuur aan de afnemer wordt vermeld, wordt het verschil met het eerder vastgestelde belastingbedrag in aanmerking genomen.

Artikel XIV

Artikel XIV (artikel 2.106 van de Douane- en Accijnswet BES)

Artikel 2.106 van de Douane- en Accijnswet BES bepaalt wanneer een vergunning kan worden ingetrokken. Het derde lid van genoemd artikel bepaalt dat aan de goederen die op het moment van intrekking van de vergunning in het douane-entrepot of in de accijnsgoederenplaats zijn opgeslagen, binnen een termijn van drie dagen te rekenen vanaf de datum van intrekking van de vergunning, een nadere douanebestemming moet worden gegeven. Voor goederen in een accijnsgoederenplaats behoort deze bepaling echter niet van toepassing te zijn, aangezien voor accijnsgoederen een zelfstandige bepaling is opgenomen in artikel 4.37 van de Douane- en Accijnswet BES. Deze laatste bepaling schrijft voor wat dient te geschieden met accijnsgoederen die voorhanden zijn in de accijnsgoederenplaats op de dag met ingang waarvan de vergunning wordt ingetrokken. Gezien het vorenstaande wordt voorgesteld om in artikel 2.106 van genoemde wet de zinsnede «of in de accijnsgoederenplaats» te laten vervallen.

Artikel XV

Artikel XV (artikel 13 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

In artikel 13, vijfde lid, onderdeel b, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) dat op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip in werking treedt, is abusievelijk een verwijzing opgenomen naar artikel 40 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) in plaats van naar artikel 41 van de Awir. De betreffende bepaling beoogt te verwijzen naar het artikel in de Awir dat de Belastingdienst/Toeslagen de bevoegdheid geeft een bestuurlijke vergrijpboete op te leggen. Aangezien deze bevoegdheid is opgenomen in artikel 41 van de Awir, dient de genoemde verwijzing te worden aangepast. Omdat deze wijziging dient te worden aangebracht zodra genoemd onderdeel b in werking treedt, treedt ook de onderhavige aanpassing in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel XVI

Artikel XVI, onderdeel A (artikel 2 van de Invorderingswet 1990)

De wijziging van artikel 2 van de Invorderingswet 1990 (IW 1990) is van redactionele aard.

Artikel XVI, onderdeel B (artikel 9 van de Invorderingswet 1990)

Bij het Belastingplan 2012 is de regeling van de belastingrente geïntroduceerd. Deze regeling heeft per 1 januari 2013 die van de heffingsrente vervangen. Omdat in artikel 9, derde lid, van de IW 1990 per abuis nog wordt verwezen naar de heffingsrente, wordt deze verwijzing vervangen door een verwijzing naar de belastingrente. Deze wijziging werkt terug tot

en met 1 januari 2013, zijnde de datum van inwerkingtreding van de regeling van de belastingrente.

Artikel XVI, onderdelen C en D (artikelen 22 en 22a van de Invoeringswet 1990)

De artikelen 22 en 22a van de IW 1990 worden gewijzigd in verband met de inwerkingtreding met ingang van 1 januari 2014 van de wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333). Deze wijzigingen hebben geen inhoudelijke gevolgen. Gezien het feit dat de wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 met ingang van 1 januari 2014 in werking is getreden, wordt ook aan de wijzigingen van de genoemde artikelen van de IW 1990 terugwerkende kracht tot en met die datum verleend.

Artikel XVII

Artikel XVII, onderdeel A (artikel 19 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Artikel 19 van de Awir bevat de beslistermijn voor het definitief toekennen van een tegemoetkoming (een toeslag) door de Belastingdienst/Toeslagen. De beslistermijn die geldt met betrekking tot de tegemoetkoming van belanghebbenden die belastingplichtig zijn voor de inkomstenbelasting is thans als hoofdregel gekoppeld aan de indiening van de aangifte. Daarnaast bevat artikel 19 van de Awir de uitzonderingsbepaling dat de tegemoetkoming in ieder geval moet zijn toegekend binnen acht weken na vaststelling van de laatste aanslag inkomstenbelasting die daarvoor van belang is. Tot voor kort kwam de toepasbaarheid van deze uitzonderingsbepaling nauwelijks voor omdat de aanslag gewoonlijk niet eerder dan een jaar na indiening van de aangifte werd opgelegd. Door de Belastingdienst wordt de laatste jaren echter een versnelling aangebracht in dit proces waardoor het moment van vaststelling van de aanslag inkomstenbelasting voor steeds meer mensen sterk naar voren wordt gehaald. Daardoor wordt het mogelijk de beslistermijn voor het definitief toekennen van een tegemoetkoming te koppelen aan de vaststelling van de laatste voor de definitieve toekenning van belang zijnde aanslag inkomstenbelasting. Het kabinet kiest daarvoor omdat de koppeling aan de aanslag inkomstenbelasting meer voor de hand ligt dan de koppeling aan de aangifte. Immers, bij het vaststellen van deze aanslag stelt de inspecteur de inkomensgegevens vast die nodig zijn voor de bepaling van het toetsingsinkomen door de Belastingdienst/Toeslagen. Omdat het voor de Belastingdienst/Toeslagen niet mogelijk is om binnen acht weken na de versnelde vaststelling van de aanslag de tegemoetkoming definitief toe te kennen, wordt voorgesteld de beslistermijn te stellen op zes maanden na de vaststelling van de aanslag. Voor de belanghebbende brengt deze wijziging nagenoeg geen verandering met zich mee. De huidige termijn van negen maanden na indiening van de aangifte, die in de regel start op 1 april van het jaar volgend op het berekeningsjaar, eindigt vrijwel op hetzelfde moment als de termijn van zes maanden na de versnelde aanslag, die vóór 1 juli van het jaar volgend op het berekeningsjaar zal worden vastgesteld. In de gevallen waarin de aanslag niet versneld wordt opgelegd kan de Belastingdienst/Toeslagen de definitieve toekenning verder ook baseren op de inkomensgegevens uit de aangifte. De voorgestelde wijziging brengt daar geen verandering in. Indien de definitieve toekenning op deze manier plaatsvindt zal de belanghebbende, ook wanneer hij geen versnelde aanslag inkomstenbelasting krijgt, de

definitieve toekenning van zijn toeslag rond hetzelfde tijdstip blijven krijgen als hij gewend was.

Artikel XVII, onderdeel B (artikel 27 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Bij de Wet wijziging percentages belasting- en invorderingsrente is in artikel 30hb van de AWR een onderscheid aangebracht tussen het voor de vennootschapsbelasting geldende percentage van de belastingrente en het voor de overige belastingen geldende percentage van de belastingrente. Omdat het de bedoeling is om in de Awir aan te sluiten bij het laatstgenoemde percentage dient de in artikel 27, derde lid, van de Awir opgenomen verwijzing naar artikel 30hb van de AWR te worden vervangen door een verwijzing naar het eerste lid van laatstgenoemd artikel. Deze wijziging werkt terug tot en met 1 januari 2014, zijnde de datum van inwerkingtreding van de Wet wijziging percentages belasting- en invorderingsrente.

Artikel XVII, onderdeel C (artikel 33 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

Abusievelijk is in de Wet aanpak fraude toeslagen en fiscaliteit met betrekking tot artikel 33, derde lid, van de Awir een onjuiste wijzigingsopdracht opgenomen, waarbij is verwezen naar de derde volzin in plaats van naar de eerste volzin. Om mogelijke onduidelijkheden te voorkomen wordt artikel 33, derde lid, van de Awir in zijn geheel vervangen en geformuleerd zoals oorspronkelijk beoogd. Deze wijziging treedt in werking met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2014, de datum waarop de genoemde wijzigingsopdracht is uitgevoerd.

Artikel XVIII

Artikel XVIII (artikel 1 van de Conjunctuurwet)

Artikel 1, vijfde lid, van de Conjunctuurwet kan vervallen, enerzijds omdat met ingang van 1 juli 2013 voor de omzetbelasting van tabaksproducten het reguliere systeem van heffing is ingevoerd en anderzijds omdat genoemd vijfde lid deels ziet op pruim- en snuiftabak. De belasting op pruim- en snuiftabak is echter met ingang van 1 januari 2013 afgeschaft.

Artikel XIX

Artikel XIX (artikel XXXIV van het Belastingplan 2012)

Deze wijziging hangt samen met de in artikel XVI, onderdeel B, opgenomen vervanging in artikel 9, derde lid, van de IW 1990 van een verwijzing naar de heffingsrente door een verwijzing naar de belastingrente. Met de aanpassing van artikel XXXIV, tweede lid, van het Belastingplan 2012 wordt geregeld dat de tot 1 januari 2013 geldende tekst van artikel 9, derde lid, van de IW 1990 van toepassing blijft op belastingaanlagen waarop ingevolge het in artikel XXXIV, eerste lid, van het Belastingplan 2012 opgenomen overgangsrecht de regeling van de heffingsrente van toepassing blijft. De aanpassing van artikel XXXIV, tweede lid, van het Belastingplan 2012 werkt net als voornoemde aanpassing van artikel 9, derde lid, van de IW 1990 terug tot en met 1 januari 2013, zijnde de datum van inwerkingtreding van de regeling van de belastingrente.

Artikel XX

Artikel XX (artikel XXIIIa van de Wet uitwerking autobrief)

Artikel XXIIIa van de Wet uitwerking autobrief bepaalt dat artikel 72, vierde lid, van de Wet MRB 1994 (overgangsregeling voor oldtimers tussen de 25 en 30 jaar) vervalt met ingang van 1 januari 2021. Echter, nu artikel 72, vierde lid, van de Wet MRB 1994 reeds is vervallen per 1 januari 2014 (artikel XIX, onderdeel E, van het Belastingplan 2014), heeft artikel XXIIIa van de Wet uitwerking Autobrief zijn belang verloren en kan derhalve vervallen.

Artikel XXI

Artikel XXI (artikel XXIIIC van het Belastingplan 2014)

In artikel XXIIIC van het Belastingplan 2014 wordt verwezen naar artikel 18, onderdelen b tot en met e, van de Wbm. Dit moet echter een verwijzing zijn naar artikel 18, eerste lid, onderdelen b tot en met e, van die wet. Deze omissie wordt door middel van onderhavige wijziging gecorrigeerd. Hierbij is voorzien in terugwerkende kracht tot en met 1 juli 2014, de datum met ingang waarvan genoemd artikel XXIIIC inhoudelijk zijn werking krijgt.

Artikel XXII

Artikel XXII (artikel II van de Wet aanpak fraude toeslagen en fiscaliteit)

Met deze wijziging van artikel II van de Wet aanpak fraude toeslagen en fiscaliteit wordt een onvolledige verwijzing aangepast.

Artikel XXIII

Artikel XXIII (artikelen 3.32 en 3.33 van de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II)

Op grond van artikel 3.32 van de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II wordt met ingang van 1 januari 2044 een artikel 10a.12 in de Wet IB 2001 opgenomen. Op grond van artikel 3.33 van de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II zal dat artikel met ingang van 1 januari 2047 weer vervallen. Omdat per 1 januari 2014 reeds een artikel 10a.12 van de Wet IB 2001 is opgenomen (en ook al een artikel met nummer 10a.13) en ingevolge het onderhavige wetsvoorstel ook reeds een artikel 10a.14 in de Wet IB 2001 wordt ingevoegd, wordt het in de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II opgenomen artikel 10a.12 van de Wet IB 2001 vernummerd tot artikel 10a.15 en worden de wijzigingsopdrachten dienovereenkomstig aangepast.

Artikel XXIV

Artikel XXIV (inwerkingtreding)

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2015. Voor verschillende artikelen en onderdelen is ingevolge het onderhavige artikel terugwerkende kracht dan wel een afwijkende datum van inwerkingtreding voorzien. Waar nodig is dit toegelicht bij het onderdeel waar de betreffende wijziging wordt toegelicht.

De Staatssecretaris van Financiën,
E.D. Wiebes